



ת"פ 970/01/14 - מדינת ישראל נגד אברהם אבו מחרב

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 970-01-14 מדינת ישראל נ' אבו מחרב
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופטת אליאנא דניאלי
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	אברהם אבו מחרב

החלטה

בפניי בקשה להורות על חילוט רכב מסוג פורד, אשר נטען כי שימש את הנאשם בביצוע העבירות בהן הורשע.

ראשית יצוין כי הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן הנושא עבירות רבות ובהן פריצה לבניין שאינו דירה וגניבה מתוכו, גניבה ונהיגה פוזת של רכב.

בכתב האישום המתוקן נכתב כי הנאשם הגיע עם הרכב נשוא הבקשה למוסך המתלונן, התפרץ ביחד עם אחר אל המוסך ובהמשך העמיס עם האחר על הרכב ציוד רב.

משעזבו הנאשם והאחר את המקום החלה המשטרה לדלוק בעקבותיהם ובאותה עת החל הנאשם להימלט מהשוטרים כשהוא גורם לרכבים לסטות מנתיב נסיעתם, הוא עבר ברמזור אדום ובסופו של דבר נתקע הרכב בחומה.

על יסוד עובדות אלו, אין מחלוקת של ממש בין הצדדים כי הרכב שימש לביצוע העבירות כאשר בענייננו העבירות הן הגניבה וההתפרצות כאשר כאמור הועמס הרכוש הגנוב על הרכב, והן הנהיגה הפראית לאחר מכן.

מהאמור עולה, כי הצדדים מסכימים למעשה כי הרכב שימש לביצוע העבירות וכי ניתן על פי החוק להורות על חילוטו ככל שהדבר נוגע לקשר שבין הרכב לבין העבירות בהן הורשע הנאשם.

בהתאם לסעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי, ניתן ליתן צו חילוט הן בגזר הדין והן על פי עתירה מטעם תובע.

בקשת החילוט אומנם צוינה בכתב האישום, אולם הצדדים לא התייחסו לבקשה זו בטיעוניהם לעונש ורק לאחר מתן גזר הדין על ידי בית המשפט (כב' השופטת נחמן), ביקשה התובעת להורות על חילוט הרכב.

עמוד 1



נפסק כי חילוט חפצים ששימשו לבצע עבירה הינו חלק מהעונש שבסמכותו של בית המשפט להטיל וכי יש בחילוט משום ענישה חינוכית על מנת שיידע העבריין מה סופו של כלי אשר שימש לביצוע עבירה.

יצוין כי הצדדים חלוקים בשאלת בעלות הנאשם על הרכב, אומנם בהודעת הנאשם מיום 28.12.13, טען הנאשם בשורה 22, כי הרכב נרכש על ידו 4 ימים קודם לכן, אולם אין חולק כי המאשימה אינה מקבלת במלואם את יתר דבריו בהודעה זו.

בפניי נטען כי לחשוד יש אינטרס להכחיש את מעשי העבירה המיוחסים לו בעת חקירתו במשטרה ואולם אין לו אינטרס להכחיש עובדה שאינה מפלילה אותו בדבר בעלותו על רכב כזה או אחר.

אין חולק כי המשטרה לא ביצעה פעולות חקירה מהותיות על מנת לברר את הטענה בדבר בעלות הנאשם על הרכב וסבורני כי אף שלכאורה ייתכן כי לא היה לנאשם מניע להודות בבעלותו על הרכב בשעה שהיה לו מניע להכחיש ביצוע עבירות המיוחסות לו, הרי שלא ניתן לקבל כעובדה את הודעתו כי הרכב בבעלותו, כאשר אין חולק כי הרכב רשום על שם אחר וכאשר הדברים לא הובררו בחקירה או בבית המשפט.

כבר מטעם זה, עולה קושי להיעתר לבקשת המאשימה.

אף באשר לפן המהותי, הרי שהגם שכאמור ניתן להורות על חילוט חפץ שלא במסגרת גזר הדין, סבורני כי דרך המלך הינה כאשר ניתן לבקש את חילוט החפץ במסגרת טיעוני הצדדים לעונש, וראוי כי כך ייעשה, שכן ההחלטה אם לחלט רכב או כל חפץ אחר הינה חלק משיקולי בית המשפט בשעה שהוא גוזר את הדין.

כאמור בעתירת ב"כ המאשימה בפניי, קיים פן כלכלי נכבד בשאלה אם לחלט חפץ, בוודאי כאשר מדובר ברכב שהינו בעל ערך כלכלי נכבד. סבורני כאמור כי ההחלטה אם לחלט חפץ שכזה צריכה להינתן בד בבד עם החלטת בית המשפט באשר לגובה הקנס והפיצוי אותם גוזר בית המשפט במסגרת גזר הדין.

הערכים המוגנים להם טענה ב"כ המאשימה ואשר אין חולק כי נפגעו עקב מעשי הנאשם, באו לידי ביטוי בעת שגזר בית המשפט את דינו של הנאשם לתקופת מאסר שאינה קצרה וכאשר כאמור הטיל קנס ופיצוי על הנאשם.

מכלול השיקולים המפורטים לעיל, יש בהם כדי להביא למסקנה כי אין לחלט את הרכב אותו מבקשת המדינה לחלט ולפיכך איני נעתרת לבקשה.

ניתנה היום, י"ב שבט תשע"ה, 01 פברואר 2015, במעמד הצדדים.

